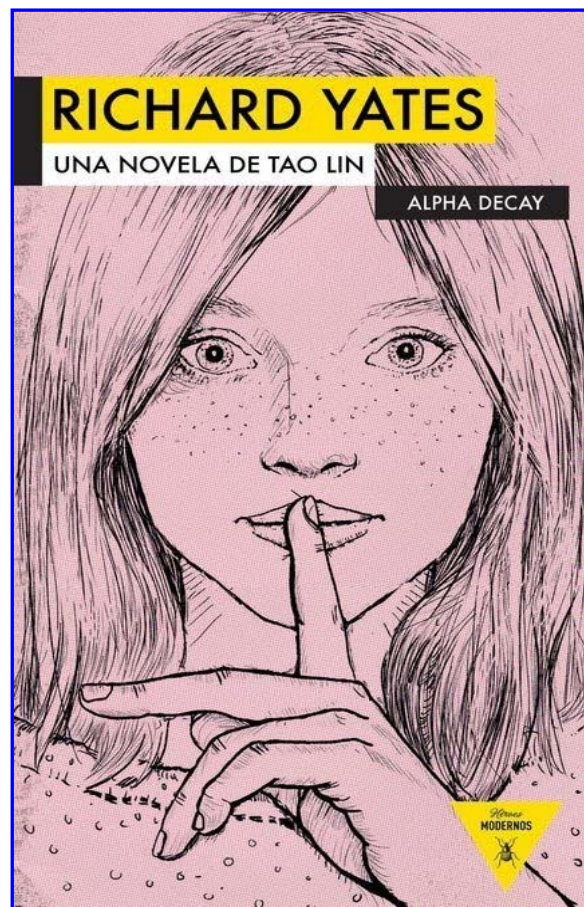

Richard Yates, de Tao Lin

8 juny 2011 article de **Daniel** sense comentaris

Hipsters és el nom que des dels la dècada dels 40 reben els joves que estan a la última en temes culturals. *El que mucho abarca poco aprieta*, diuen els castellans, i així ho demostra el dia a dia. El cas és que **Tao Lin** es presenta en societat al nostre país, a través de **Richard Yates** (Alpha Decay, 2011), l'autor de moda (perill) als EUA; ell mateix diu que els seu públic ideal són els *hipsters*; i segur que té tota la raó. Amb un estil minimalista, per no dir mínim, un llenguatge col·loquial i un vocabulari bàsic, provinents directament dels xats de gmail, la seva darrera obra resulta ser una narració esquemàtica i monotemàtica. Aquest aplaudit novel·lista (The Guardian, New York Times, Strange, entre d'altres, es posen gairebé de genolls), autor també de *Eeeee eee eeee* i *Shoplifting from American Apparel*, ha decidit posar veu i sentiments a la seva generació (**Tao Lin** és nascut al 1983) i a la posterior, i descobrir-nos com s'expressen, com senten, i en definitiva, com són, en una novel·la que res té a veure amb el gran **Richard Yates**.

Haley Joel Osment i *Dakota Fanning* són els dos protagonistes absoluts de la novel·la. Durant les 229 pàgines de l'obra, el món es redueix als dos personatges i el que els envolta immediatament. La relació entre ells dos és la única trama de l'obra, i es podria debatre sobre quins són els temes que hi van apareixent durant les seves planes conversacions, però en línies generals, del que parlen és de les preocupacions bàsiques dels adolescents pre-universitaris, moment de la vida en el que poc a poc van adonant-se, molt a poc a poc, com a mínim i amb una mica de fortuna, que han de compartir el centre de l'univers amb més gent. *Haley* i *Dakota* fan gala del seu sentit de l'humor, com quan fan broma respecte a una hipotètica baralla entre *Bruce Lee* i milions de formigues, demostren que se senten sols i deseparats, segurament pel típic batibull hormonal i el desencís del present, o potser simplement perquè l'adolescència, sovint, es viu com si s'acabés el món, assumpte que **Tao Lin** exprimeix al màxim, respectant l'avorriment i passotisme dels dos protagonistes, actituds que l'autor no obvia, tot el contrari. Aquesta podria ser considerada una virtut, però el pes de la novel·la recau excessivament en els únics protagonistes, aconseguint aprofundir en la superficialitat d'uns personatges dels que finalment, coneixem que estan enamorats, i poca cosa més. Potser, **Tao Lin** pretén precisament això: confirmar que l'adolescència, simplement, és el desorganitzat i sorollós calaix desastre on tot està per endreçar i focalitzar, i que permet el salt a una madures que no sempre arriba a bon port, provocant que l'excés d'infantilisme i banalitat ompli la societat. Per alguns, els personatges d'aquesta celebrada novel·la denoten la incapacitat per adaptar-se a la societat actual, però, quan dues persones només són capaces de mirar-se el melic, difícilment s'adaptaran enlloc. El narcisisme i l'hedonisme propi d'aquests anys no és un símptoma de rebel·lió ni de inconformisme; és una limitació, tot i que no sabria dir de quin tipus, que impedeix interactuar amb la realitat.

Màxim exponent de l'anomenat 'nou minimalisme', l'autor nord-americà descriu de forma bàsica i rudimentària la relació de dos joves que parlen de tenyir-se el cabell, de la llet de soja, de la gana que tenen, de l'estúpida de sa mare, de que són parella, de que se senten com una merda per no respondre una trucada, de si estan enfadats o no, de si el món és estúpid i ells també ho són, del 'sóc tonta'-'no ho ets', de vint possibles suïcidis ... En definitiva una orgia d'adolescents, per adolescents, d'un escriptor a qui han comparat amb **Samuel Beckett**, i que un servidor encara està buscant el perquè d'aquesta

comparació. Aposto per valorar a les persones pels mèrits, com deia **William Godwin**, i els mèrits de **Tao Lin** que detecto són uns altres, i res tenen a veure amb els l'honest, lacònic i cru autor de *Tot sperant a Godot*.

No és l'únic dubte que tinc, perquè, o bé, no he entès res del llibre, o bé, és tot massa evident, i **Richard Yates** no és més que una novel·la lleugera creada expressament per agradar a un tipus de públic. El que sí em queda clar, és que com es diu, aquest llibre fa justícia a l'anomenada generació *Iphone*, o generació xat, o com es digui.